

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Tragicomèdia familiar

LA TRAMA: Una família nord-americana pateix la mort de Matt el fill gran. L'altre fill, en Tim intenta superar la difícil situació en que ha quedat la família, és a dir, ell i els seus pares. Però les coses no acaben de rutllar per problemes conjugals i personals entre ells tres i la resta d'una comunitat veïnal força peculiar.

LA PEL·LÍCULA: Deia Albert Einstein que hi ha dues maneres de veure, o viure, la vida: una és creure que els miracles no existeixen; l'altra, creure que tot plegat és un miracle. Dan Harris, jove director d'aquests *Imaginary heroes*, posa en marxa un procés d'introspecció al voltant d'una família típicament americana, és a dir, de classe mitjana, blanca, protestant, burgesa i... feliç. O en aparença. Perquè avui ésser feliç no és pas un dret o una opció personal, sinó una de les obligacions de tot fill de veïna en la Societat del Benestar.

I no diguéssim res, si, a més, la tribu estrena Estatut polític. Ningú no ignora que la família és un cau sovint inquietant: secrets, identitats esbiaixades, cadàvers a les golfes. Harris, malgrat els vint-i-quatre anys de vida, (de)mostra una aguda lucidesa per retratar, i viviseccionar, aquest corpus familiar inquietant.

A la manera de films de tèrbola placidesa com *La tormenta de hielo* (1999) d'Ang Lee, el relat despulla psicològicament els personatges, posant-los en situacions de tensió dramàtica. No obstant i com sigui que Harris sembla saber que viure és una mentida, un miracle, i que si la felicitat té les seves llàgrimes, la desesperança i la desgràcia també tenen rialles. Perquè Harris és dels cineastes que s'estimen les seves criatures de ficció. Per tant, mai no dona la volta de rosca definitiva ni malhumorada. De fet, el film oscil·la entre la tragèdia de rel grega, i la comèdia costumista i de situació. En tot cas, la catarsi allixonadora funciona amb tendra eficàcia. I ajuden Sigourney Weaver en la mare influent i divertidament angoixada, Emile Hirsch en el fill desorientat i Jeff Daniels fent de pare turmentat.

LA FRASE: "Com puc saber si sóc bo?". La pregunta és del qüestionat Tim, un adolescent, com tots, en crisi. La resposta també la procura el film en la persona d'un d'aquests herois imaginariis, anònims, presents al llarg de la vida i que massa sovint no escoltem: "Els demás t'ho diran". Animals socials que som.

LA RECOMANACIÓ: Ideal per fruidors-patidors de nissagues familiars en crisi. També per a adolescents acostumats a pensar.

Héroes imaginarios

Director: Dan Harris.

Intèrprets: Sigourney Weaver, Jeff Daniels, Emile Hirsch, Michelle Williams, Kip Pardue.

EUA, 2005. 110 minuts.

Lauren.